

COLMADO

BARÓ

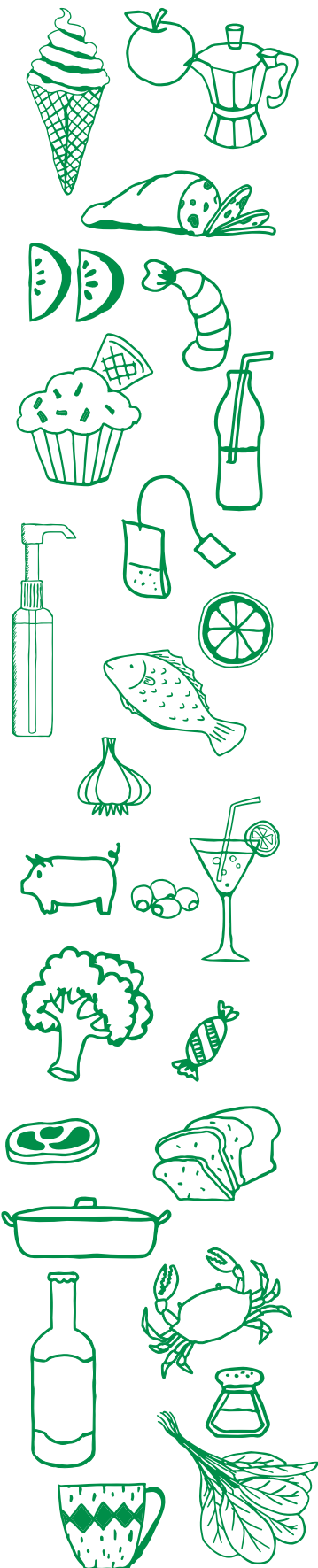

En Pere, un ratoli al Colmado Baró

Monika Escuer Ros

En Pere, un ratolí al Colmado Baró

Monika Escuer Ros

Primera edició: novembre del 2022

© Text i il·lustracions Monika Escuer Ros

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 · 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Estugraf

ISBN: 978-84-16342-56-3

DL T 947-2022

La nit encara pintava de fosc el cel de la ciutat de Reus. L'ombra d'aquell gat tigrat, reflectida en un vell edifici del carrer de Santa Anna, feia basarda. Les baranes de ferro forjat dels balcons, fins i tot, li afegien l'aspecte d'un guerrer amb cuirassa. I en Pere, com cada nit que es creuava en el seu camí, va començar a córrer esporuguit etot buscant un bon amagatall, el que fos, per tal de no convertir-se en el rressopó d'aquell felí. El perseguia de tan a prop que el baf tebi que sortia de la seva boca, cada cop que grunyia, li feia venir esgarrifances i encara més, perquè l'estretor del carrer tenia un efecte de caixa de ressonància.

—Meuuuuu! Meuuuuu! Grrrr!

Sort en tenia en Pere de ser un ratolí petit i àgil. Era per això que cada nit tenia la sort de trobar un bon amagatall on, a aquell gat afamat, no li cabés ni l'urpa. Però aquella nit estava sent diferent, no trobava on amagar-se per esperar que passés el perill.

—Puf! Puf! —esbufegava en Pere, que corria d'un costat a l'altre del carrer, buscant ni que fos el més petit forat on arraulir-se.

I tot just a la cantonada del carrer de Santa Anna amb el carrer de les Galanes, arran de terra, a la persiana d'un comerç, en Pere hi va veure la seva salvació, un petit esvoranc fet a la mida del seu cosset escarransit.

—Viscaaaa! —va cridar, en veure que una nit més havia tomat a burlar les amenaces del gat tigrat.

Es va tirar de cap per aquell foradet sense saber on aniria a parar. Però el forat, al contrari del que havia pensat, no feia baixada, així que li va anar de ben poc que aquell gat tigrat no l'enxampés per la cua. Amb la respiració a tant com donava, després de l'ensurt, en Pere es va adonar que el foradet era un espai ampli on es podia bellugar amb comoditat.

—Què deu ser aquest lloc? —es preguntava—. Què hi deu haver aquí al damunt?

Ajudant-se de les seves dents esmolades, va començar a rosegat el sostre d'aquell fosc amagatall: «rec-rec! rec-rec!»

I tant va rosegat que, de sobte, es va obrir un petit orifici per on va començar a rajat una mena de pols granulada que li va anar a parat al nas i li va fer venir un esternut.

—Atxim! Atxim! —va fer amb un filet de veu.

Va passar-se la llengua pels bigotis i... oh sorpresa!, aquella cosa que queia pel forat era boníssima, era dolça i es menjava com si res.

—Que n'és, de bo, això! I és tan dolç! Nyam, nyam, nyam!

Va menjar aquella cosa tan saborosa fins que a la seva petita panxa no n'hi cabia més. Llavors, es va netejar bé els bigotis i, de panxa enlaire, es va quedar adormit com un soc. Allà dins el gat tigrat no el trobaria i hi podria dormir tota la nit.

La claror del matí va entrar, tafanera, pel forat que va servir de dormitori a en Pere. De cop i volta el soroll del carrer el va despertar. Es va fregar bé els ulls, va treure el cap pel forat i el primer que va veure van ser uns peus molt grossos, amb sabates de cordons, que es plantaven al seu davant. Unes mans fortes aixecaven la persiana verda cap amunt amb un «croc-croc-croc» i anunciaven als vianants que ja podien entrar a comprar. En Pere va treure el seu caparró per entremig d'aquells peus i va veure que el carrer era ple de gent, així que va decidir quedar-se al seu amagatall i investigar d'on venia aquell dolçaina tan bona, que queia de dalt i que havia seguit caient durant tota la nit, formant una piràmide perfecta.

—He de fer més gran aquest forat per poder-hi passar, a veure on aniré a sortir. He d'esbrinar d'on ve això que és tan bo!

I així ho va fer, es va enfilar per aquella muntanyeta i va seguir rosegant fins que la grandària del forat li va permetre poder-s'hi esmunyir. Com que pel forat seguia escolant-se aquella farina tan bona, es va haver d'ajudar de mans i potes per poder passar-hi a través i per fi, grim pant com un escalador, va fer cap a l'altre costat.

Va fer anar el cap d'un costat a l'altre, per espolsar-se del damunt tota aquella farinassa. Un cop se'n va deslliurar, va veure que havia anat a fer cap a una botiga de queviures, a l'aparador, més concretament i, per com flairava, devia ser una dels millors